

ἀποχρέωμα τό, ἀμάρτ. ἀπόχρεμαν Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποχρεώνω, παρ' ὃ καὶ ἀποχρένω.

Ἡ ἀποπλήρωσις χρέους πρὸς τινα. Συνών. ξεχρέωμα.

ἀποχρεώνω ἀμάρτ. ἀποχρένω Πόντ. (Σάντ.) Μέσ. ἀποχρεοῦμαι Πόντ. (Οἶν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. χρεώνω. Ὁ τύπ. ἀποχρένω ἐκ τοῦ ἀποχρῶνω καθὼς καὶ ἡ λῆξις -ἡ λῆξις -ἡ λῆξις, παλαιώνω - παλῶνω - παλένω κττ.

Ἀπαλλάσσομαι τοῦ χρέους μου πρὸς τινα πληρώνων αὐτό. Συνών. ξεχρεώνω.

ἀπόχριστα ἐπίρρ. Λεξ. Δημητρ. ἀπόχρ'στα Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ὄν. Χριστός. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. ἀπόπασχα, ἀπόφωτα (Π) κττ.

Μετὰ τὰ Χριστούγεννα.

ἀποχριστιανός ὁ, Σῦρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὖς. Χριστιανός.

Ὁ ἐξομώσας τὸν Χριστιανισμόν.

ἀποχριστιανώνω (Ἐφημερίς Πατρὶς Ἀθηνῶν 9 Νοεμβρίου 1911).

Ἐκ τοῦ οὖς. ἀποχριστιανός.

Ἐρημώνω, ἀπογυμνώνω τόπον τινὰ ἐκ τῶν Χριστιανῶν κατοίκων του: «Οἱ Τοῦρκοι ἀπεχριστιάνωσαν τὴν Ἀνατολήν».

ἀποχρονιά ἡ, Πελοπν. (Καρδαμ. Οἶν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὖς. χρονιά.

Τὰ τελευταῖα τῆς ζωῆς τινος Πελοπν. (Καρδαμ. Οἶν.): Ἡ ἀποχρονιά του ἦταν ἐφέτος τοῦ δεῖνα Καρδαμ. || Φρ. Νά, βούλλα κι ἀποχρονιά νὰ σθῇ! (ἀρά) Οἶν. Συνών. ἀπόχρονος, ὕστερο (ἰδ. ὕστερος).

ἀπόχρονος ἐπίθ. Πελοπν. (Λακων.) ἀπόχρονος ὁ, Κύθηρ. ἀπόχρονο τό, Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὖς. χρόνος.

1) Ἐπιθετικ., γηραλέος, ἡλικιωμένος Πελοπν. (Λακων.): Ἐγὼ εἶμαι ἀπόχρονος. 2) Οὖς., ἀποχρονιά, ὁ ἰδ., Κρήτ. Κύθηρ.: Εἶναι ὁ ἀπόχρονός του Κύθηρ. Τ' ἀπόχρονό του εἶναι Κρήτ.

ἀποχρυσώνω Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. χρυσώνω.

1) Ἀφαιρῶ τὸ ἐκ χρυσοῦ ἐπικάλυμμα. 2) Κάμνω τι ἐξ ὁλοκλήρου χρυσοῦν, ὁλόχρυσον.

ἀποχρωματίζω Πελοπν. (Μάν.) κ.ά. — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. χρωματίζω.

Περαίνω τὴν διὰ χρώματος ἐπίχρισιν, τελειώνω τὸ χρωμάτισμα ἐνθ' ἄν.: Ἀκόμα δὲν ἀποχρωμάτισες τὸ σπῆτι; Μάν. Ἀποχρωμάτισε τὰ παράθυρα Λεξ. Δημητρ.

ἀποχρωμάτισμα τό, Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποχρωματίζω.

Ἡ συμπλήρωσις τῆς διὰ χρώματος ἐπιχρίσεως: Γιὰ τὸ ἀποχρωμάτισμα τῶν παραθυριῶν πλήρωσε τρία μεροκάματα.

ἀποχτενίδα ἡ, Κεφαλλ. Κέως Κύθν. — Λεξ. Λεγρ. Μπριγκ. ἀποχτεν'δὰ Πάρ. (Λεῦκ.)

Ἐκ τοῦ οὖς. ἀποχτενίδι κατὰ τύπ. μεγεθ.

Ἀποχτενίδι 1, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Τὸ χτένι γέμισε ἀποχτενίδες Κεφαλλ.

ἀποχτενίδι τό, ἀποχτενίδιν Κύπρ. ἀποχτενίδι κοιν. καὶ Τσακων. ἀποχτενίδι Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀποχτενίδ' βόρ. ἰδιώμ. ποχτενίδι Κρήτ. Ρόδ. Σύμ. ἀποχτενίδο Θήρ.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὖς. ἀποκτενίδι. Πβ. Ἀκολουθ. Σπανοῦ (ἔκδ. ÉLegrand Biblioth. 2, 35) «τὰ ἀποκτενίδια τῶν γενεῶν αὐτῶν». Πβ. καὶ ἀρχ. ἐπικτενίον = ὁ κατὰ τὴν κατεργασίαν τοῦ λίνου κτλ. ἐπὶ τοῦ κτενίου ἀπομένων χνοῦς.

Συνήθως πληθ. 1) Τὰ μετὰ τὸ κτένισμα ἐναπομένοντα ἐπὶ τοῦ κτενίου μαλλιά ἐνθ' ἄν.: Δῶ μου τὸ χτένι, τὸ σαποῦνι καὶ τ' ἀποχτενίδια σου Κρήτ. Ἡ νέα χτενίζεται καὶ τ' ἀποχτενίδια τῆς μετ' ἑνα χτένι καὶ ἑνα καθρέφτη... (ἐκ παραμυθ.) Αἴγιν. Τὸ χτένι ἐκη γιομάκιου ἀποχτενίδια Τσακων. || Ἄσμ.

Χτένισε τὰ μαλλιά σου, δῶ μου τ' ἀποχτενίδια νὰ κάμω πέντε χαμυλιὰ καὶ δέκα δαχτυλίδια

Κρήν.

Τὰ κατσουρά σου τὰ μαλλιά νὰ τὰ χα ποχτενίδια νὰ τὰ δῖνα τὸ χρυσοφὸ νὰ κάμω δαχτυλίδια

Ρόδ. Συνών. ἀποχτενίδα, ἀποχτενίσμα, ἀπόχτενο.

2) Τὰ κατὰ τὴν ξάνσιν τῶν ἐρίων, λίνου κτλ. ἀπορρίμματα Λεξ. Δημητρ. (λ. ἀποκτενίδι). Συνών. ἀπολαναρίδι, ἀπόμαλλο 1.

ἀποχτενιδόβολι τό, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὖς. ἀποχτενίδι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -βόλι, περὶ ἧς ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνῇ 22 (1912) 242 κέξ.

Πληθος, ἀφθονία ἀποχτενιδίων, τριχῶν ἐναπομένουσων ἐπὶ τοῦ κτενίου μετὰ τὸ κτένισμα. Συνών. χτενιδόθεμι.

ἀποχτενίζω κοιν.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. χτενίζω.

Τελειώνω τὸ κτένισμα: Στάσου νὰ σ' ἀποχτενίσω. Περιμενε ν' ἀποχτενιστῶ κ' ἔρχομαι.

ἀποχτένισμα τό, Θήρ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὖς. ἀποκτένισμα.

Συνήθως ἐν τῷ πληθ., ἀποχτενίδι 1, ὁ ἰδ.

ἀπόχτενο τό, Θήρ.

Συνήθως ἐν τῷ πληθ., ἀποχτενίδι 1, ὁ ἰδ.

ἀποχτὲς ἐπίρρ. κοιν. ἀπουχτὲς βόρ. ἰδιώμ. ἀποταχτὲς σύνθηθ. ποταχτὲς Κάλυμν. πουταχτὲς Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ἐπίρρ. χτές.

Ἀπὸ τὴν χθεςινὴν ἡμέραν, ἀπὸ χτὲς ἐνθ' ἄν.: Ἀποχτὲς ὡς σήμερα. Ἀποχτὲς ἔχω νὰ τὸν δῶ - νὰ φάγω κττ. Ἀποχτὲς ὁ ἄρρωστος δὲν ἔβαλε τίποτε 'ς τὸ στόμα του κοιν. Ἐν' πουταχτὲς ποῦ εἶμαι ἄρρωστος με πύρεξιν Κύπρ. Συνών. ἀποψὲς 2.

ἀπόχτημα τό, λόγ. σύνθηθ. ἀπόχτισμα Νάξ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποχτῶ, παρ' ὃ καὶ ἀποχτίζω.

Πολύτιμον κτῆμα λόγ. σύνθηθ.: Αὐτὸ τὸ κατάστημα εἶναι ἀπόχτημα γιὰ τὸν τόπο μας λόγ. σύνθηθ. «Ἡ γλῶσσα τοῦ λαοῦ εἶναι μορφώσεως καὶ προόδου ἀπόχτημα» ΚΠαλαμ. Γράμματ. 1, 169.

ἀποχτηνώνω λόγ. σύνθηθ. καὶ δημῶδ. Θήρ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἀποκτηνῶ.

Καθιστῶ τινὰ κτῆνος ἐνθ' ἄν.: Τὸν ἀποχτήνωσε ἡ ζωὴ του. Ἀποχτηνώθηκε ἀπὸ τὸ πιετὸ λόγ. σύνθηθ. || Φρ. Νὰ ξεραθῇς καὶ ν' ἀποχτηνωθῇς! (ἀρά) Θήρ.

ἀποχτίζω κοιν. ἀποχτίζ-ζω Χίος ἀπουχτίζου βόρ. ἰδιώμ. ἀποχτίνω Πελοπν. (Μάν.) ἀποχτένω Πελοπν. (Ἀρκαδ. κ.ά.) ποχτίζω Α.Κρήτ.

Τὸ μεσν. ἀποχτίζω. Πβ. Χρον. Μορ. Ρ. στ. 2656 (ἔκδ. JSchmitt) «ἕως οὗ καὶ ἀπόχτισεν τὸ κάστρο τὸ Χλουμούτσι».

